

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 96. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789378368/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

lelse. Det faldt mig aldrig ind, at det kunne være anderledes; og derfor vandrede jeg den rette vej ved Guds hjælp uden at se til højre eller venstre. Når man kun kender to moralbegreber: ret og uret, og troskyldig handling derefter, så slipper man let forbi alle skær. Hvor ræsonnementet er mere udviklet, hvor man så at sige kan plædere for og imod, hvor man kommer ind på alle disse vel-talenhedsgrunde, der undskylder vore forvildelser, der bliver det vanskeligere at undgå fristelser og overtrædelser, som man tidligt eller sent vil angre. Jeg var, Gud være lovet, for udviklet og havde et eget talent til at være uvidende og ikke se og høre, hvad der foregik rundt om mig. Jeg så og hørte vel, men jeg gjorde mig ikke rigtig rede for, hvad jeg så og hørte, og blev derfor uskyldig og beskeden i tanke og gerning. Med dyb taknemmelighed har jeg re: følt i mit senere liv, at ikke mig tilkommer æren for alt dette; jeg tror på – og føler mig lykkelig ved denne tro – at et kærligt forsyn sætter en engel ved vor side og siger til denne: »Vis hende vej, hun er forladt og trænger til en fører.«

Ved teatret fulgte lykken mig i den ene rolle efter den anden. Publikum var nu engang forgæbet i mig. Mine venner, Heiberg og hans moder, deres venner, Wulffs, Wexschalls, alle kappedes om at vise mig opmærksomhed og velvilje, men ingen i højere grad end Herman. Min fødselsdag stod for døren, og jeg ængstede for, hvilken gave jeg skulle modtage af hans hånd.

Om morgenen den 22de november sendte han mig et meget smukt sybord. I låget var anbragt et spejl. Ved nøjere at betragte bordet opdagede jeg en lille fjeder under spejlet, jeg trykkede på den, spejlet sprang tilside og – hans portræt var indfattet i en lille fordybning, der skjultes af spejlet, når dette var lukket. Min søster Amalie og mine forældre udbrød: »Nej, hvor det ligner ham! Der var da dejligt! Er du ikke glad for denne overraskelse?« Ved dette bords komme var jeg straks blevet noget beklemmt om hjertet; ved derpå så uventet at se hans billede – og især ved at høre de andres opfordring til at ytre min glæde derover, var det mig ikke længere muligt at tilbageholde mine tårer [der med en ustandselig strøm flød ned ad mine kinder.] Alle så forundrede på mig. Min moder skændte og sagde: »Du må skamme dig! Det menneske gør alt for at glæde dig, og du lønner ham kun med utaknemmelighed!« Ak! havde jeg dog kunnet tale og forklare hende min sorg!